

pagnerus — er bleven hendes Forfører, men som forøvrigt er blottet for nogen anden Følelse overfor hende end et kortvarigt Begær. Som gift Kone staar den Læresætning, »at en Hustru ikke kan angive sin Mand« saa fast i hendes Bevidsthed, at hun uden at røre paa sig ser paa, at han dagligt bryder et — i Bytte for en god Livsstilling — givet Løfte om Afhold, og i sin deraf følgende deliristiske Tilstand anretter en Flod af Sorg, Synd og Ulykke for uskyldig Tredjemand.

Nu er det vel et Spørgsmaal, om ikke saadanne Eksempler, paa de Skader, som konventionel Opfattelse kan afstedkomme, er temmelig sjældne at træffe i Nutidens virkelige Liv, og omend man med udelte Interesse læser denne Bog, der er skrevet af en frodig og fantasifuld Forf., der med en respektindgydende og ægte-virkende Alvor siger, hvad hun har paa Hjerte, saa lades man lidt i Tvivl om Trangen til i disse Tider at advare mod overdreven Vedhængen af »det, der var passende den Gang«. Man synes snarere at se en Tilbøjelighed til, uden tilstrækkelig Undersøgelse, i Flæng at kaste fra sig de Grundsætninger, som i svundne Dage var god Latin. Men her kan det enkelte Menneskes personlige Erfaringer jo være noget forskellige. Forf.s Evne til Karakterskildring er fremtrædende ogsaa i denne Bog, omend lidt mere Resignation paa sine Steder vilde have gjort godt. Manden er f. Eks. vist som en saadan Pøl af Raahed og Raaddenskab, at ens Forestillingsevne til Tider nægter at følge med.

Men man bør læse Thit Jensens (Fengers) Bøger. Hun er en af de Forf., som skriver, fordi hun har noget, hun *maa* meddele andre, og hun forstaar at meddele sig saaledes, at man husker hende. Hendes Udvikling er værd at iagttage.

Sarah A. Tooley: »Florence Nigtingales Liv«. (Aschehougs Forlag, Kr.iania). Er det fordi de norske Kvinder er anerkendte som politiske Borgere, at bindstærke Bøger om Fortidens fremragende Kvindeskikkelser og om de Tanker, som Nutidens Kvindeforfattere, som *Kvinder*, gør sig om den sociale og politiske Verden, i hvilken de Skridt for Skridt tilkæmper sig menneskelige Rettigheder, i saa forholdsvis stort et Udvalg udgives i Norge? Eller er det, fordi det norske Læsepublikum i Almindelighed og det norske Kvindepublikum i Særdelighed foretrækker at stifte Bekendtskab med saadanne Bøger fremfor med de i vore Biblioteker efter Sigende saa stærkt slidte Eksemplarer af Sensationsromaner og Skildringer af Madame Ditten og Dattens »Liv og

Elskov«? En *Kendsgerning* er det i hvert Fald, at Bøger om Kvindeskikkelser og Kvindeforhold, der vanskeligt kunde finde Husly her, i det smukkeste Udstyr Aar efter Aar udsendes fra norske Forlag. I Aar hefter man sig saaledes særlig ved Charlotte Perkins Gilmans Bog om »Verden, som Manden har indrettet den«, der senere vil faa en udførlig Anmeldelse i »Kvinden og Samfundet«, og ved *Kathrine Faye Hansens* stilfulde Oversættelse af Bogen om den navnkundige Florence Nigtingale. Vi kan af Pladshensyn ikke komme nærmere ind paa Indholdet, men skal nøjes med indtrængende at anbefale vore Læsere at anskaffe sig denne værdifulde Bog, der giver det smukkeste Billede af en Verdensberømt-hed fra hendes Fødsel til hendes »Livsaften«. Ganske særlig vilde Bogen — paa en Gang belærende og letlæselig som den er — egne sig til Oplæsning i nye og smaa D. K.s Kredse, som ikke har Raad til mange dyre Foredragsholdere i Vinterens Løb. De vil her finde et Arbejde, som de med Udsigt til det rigeste Udbytte kan benytte i Kvindesagens Tjeneste.

Julebogen (Hagerup) vil i Aar kunne paaregne særlig Interesse. Den indledes med en Fortælling »Machinilæbler«, som er noget af det sidste, den begavede Forf. *Lucie Hørlyk* skrev før sin Død. Dernæst lægger man Mærke til et morsomt Bidrag af Pastor *Falk Rønne* og en ypperlig lille Historie af *Gyrithe Lemche*, og endelig fængsler de interessante Bidrag om »Jul i gamle Hjem«. Der fortælles her, hvorledes Julen fejredes hos: Lorenz Frølich, gamle Hartmann, Biskop Rørdam o. s. v. I samme Serie findes et hidtil utrykt Juledigt af Digteren Hauch.

Børnebøger.

Det er 1. Juledag om Eftermiddagen. — Aftenen i Forvejen er Huset blevet forsynet med en Pisk med Smæld, en Tromme, en »døende Gris«, en Spejderfløjte, en syngende Sommerfugl, en Brumbasse og en Knaldpistol, Ting, der har været i uafbrudt Virksomhed omtrent lige siden 5 Par utaalmelige Hænder i Alderen fra 8—13 pakkede dem ud af Papiret.

Samtidig har ogsaa Nerverne hos Husets voksne Beboere til den Grad været i Virksomhed, at de endogsaa skræmmes af en sig — temmelig pludselig — indfindende Stilhed i Spisestuen, der saa længe Ferien varer vil blive Skuepladsen for megen Parlamentaren naar der skal ryddes op, for at det, Stuen bærer sit Navn efter, kan finde Sted.